

POEZIJA (QUORUM)

Miloš Djurdjević

Pesmi

this golden days
I spent with you

Lou Reed

1.

Črte sive svetlobe na bleščeči
plošči zelene vode mehki tihi koraki
kamnitih angelov v šušteči tišini
baržun mestnega poletja povrh valov
valov sončnih slik

2.

ali sem pogoltnil tvoja najboljša leta
ali na novo diham s šuštečim tonom kroženja
kroženja po žepih starih jaken po
oguljenih robovih srajc okoli kapljanja
pip in trpkega prahu lanskih časopisov
se te lahko dotikam te prijemam brez
bolečine in razsipnosti brez prespanih dni
s telesom mesa ki se osipa v vodnih

urah v rdečih in belih točkah kovinske
škastle na zgornji kuhinjski polici ali
te lahko čakam še eno popoldne in mirno
skoraj odsotno režem kruh točim čaj in

sedim s hrbtom obrnjen k vratom kjer kljuka
podrhteva od vonja tvoje dlani puščenega
puščenega tudi nocoj

3.

pozno zvečer ko drva v peči
razpadajo v maso žive barve mrežaste
teksture odpiram in zapiram vratca peči
hipnotiziran od nemogoče plavkaste barve

plamena dihanja kupčka ogljevine

4.

zgodilo se je slap pene prekriva beli
emajl sinkopa kipeče vode jemlje
replike spikerju in moj prijatelj pobira s poda
majhno žlico ki pade njegovemu sineku

trenutek sladke samote zaveje
skozi kuhinjsko okno rumenkasto meso krompirja
raste v slani vodi stopam na ulico
v novih čevljih v dni ki

se mehčajo pod hrapavim pokrovom časopisa
pod packo barve na prespanih jutrih
pod pogovori ki jim nihče ne prisluhne dekliške
noge baržunasta obroba mavčnega poldneva

izginjajo v tramvaju zaprtih vrat

5.

s srebrne slike se mi smehlja
Bette Davis reci mi Bette zakaj
je fukanje, tako žalostno, Never mind
honey, whispers she softly, just let it go by.

Her voice dwindled off to nothing.

6.

nikar praviš tiho skoraj neslišno
in medtem ko valovi tvojega glasu drobijo
steklovino z enim gibom vstaneš
odnašaš kupčke perila z drugim

korakom prestopaš zaobljeni rob
kovinske skodelice kadi rožnati in beli
prsti posvečeno tišino kopalnice obračajo in
v srebrni pari zapiraš veke škropeča

toplota sprošča in napenja gube pod
popkom otočja dlačic zadnja zatočišča
nečesa kar sva imenovala najino na križarjenjih
po robovih pečin vselej tujega telesa

7.

sloj za slojem sledi beseda otok
arhipelag v ozadju ulice
raste zbor pobočij ona je šla zelena od pliša
in morskega šumenja všita v postavo kostanja

skozi steklo ure skozi rebra majhnega sonca
skozi južni zid iz vode in listja ploska
skica oziroma študija portreta: ona je brez
roba poplavila sobo jantar v leseni krogli

zaščitnik umetnega rastlinja znak spokojnosti
trenutek sijaja na policah bližnje trgovine
koncentrat v točnem razmerju gosta patina
luskin ali novi sloj novi glas v škatli

za besede nema v mestu dneve
prisuškujeva nepremičnemu vetru

8.

po tvojem praznem telesu se zлива dež
in čakava znak blisk ali okus obračanja
dnevna vojska tišine na valovitih pobočjih
mehki ravnini v mreži iz stekla in medeninastih

zvonov iz radia lijejo oble kaplje basa
omare raztegujejo činele in trobente brezšumne
motnje na ekranu zapirajo sliko arzenala
tišine nekdo se bo s tvojo roko dotaknil

ustnic nekdo je dihal v tvojih oblih sanjah
nekdo je odprl vrata tvoje sobe zrak
je težak od tvojega šepeta ki ga ni slišal
od tišine ki ustvarja ime tvojih teles

Prevedel Jure Potokar